

HOMILIA DE SANT NARCÍS 2015

Mons. Francesc Pardo i Artigas
Bisbe de Girona

Salutacions:

Bisbe Carles, vicari general i vicaris episcopals, rector de la basílica, degà i membres del capítol catedral, arxipreste i preveres, diaques, seminaristes, acòlits.

Germanes i germans. Una salutació cordial i agraïda a les nostres autoritats, Sr. Alcalde i regidors /es, president i diputats de la Diputació, representants de la Generalitat i del Govern, diputats al Parlament i a les Corts, autoritats judicials i representants dels diversos cossos de servei i protecció als ciutadans. Salutació agraïda, perquè som conscients que com a representació dels ciutadans participeu d'una celebració cristiana, però que alhora és expressió d'unes arrels que han configurat i configuren la nostra ciutat i el nostre bisbat.

Patró significa «model», i algú es pot preguntar: quin model pot ser per a nosaltres cristians i per a la nostra Església del segle XXI la memòria d'un bisbe màrtir? Quina significació té avui per a les persones, per a la societat, el testimoniatge i la missió de l'Església, i el testimoniatge de cadascun de nosaltres?

Avui exigeix alguns fets que vivim i ens disposem a viure:

EL SÍNODE DE LA FAMÍLIA.

Fragment de la homilia del Papa en la clausura del sínode.

La experiencia del Sínodo también nos ha hecho comprender mejor que los verdaderos defensores de la doctrina no son los que defienden la letra sino el espíritu; no las ideas, sino el hombre; no las fórmulas sino la gratuidad del amor de Dios y de su perdón. Esto no significa en modo alguno disminuir la importancia de las fórmulas, de las leyes y de los mandamientos divinos, sino exaltar la grandeza del verdadero Dios que no nos trata según nuestros méritos, ni tampoco conforme a nuestras obras, sino únicamente según la generosidad sin límites de su misericordia (cf. Rm 3,21-30; Sal 129; Lc 11,37-54).

També ens cal estar atents, acollir i acompanyar les famílies, seguint les indicacions del Sínode sobre la família que s'acaba de celebrar.

EL JUBILEU DE LA MISERICÒRDIA.

En aquest moment faig memòria que el proper any, des del 8 de desembre, celebrarem el Jubileu de la Misericòrdia, que ha convocat el papa Francesc, per viure i proclamar la misericòrdia de Déu envers nosaltres i perquè mostrem amb el nostre tarannà el seu rostre misericordiós.

L'ECOLOGIA INTEGRAL. LAUDATO, SÍ.

També caldrà cercar i prioritzar accions i actituds perquè el nostre món, la casa comuna, sigui habitable.

CATALUNYA.

A Catalunya estem en una etapa de la seva mil·lenària història, que requereix serenor, capacitat de cercar ponts per construir, esforç per no marginar i excloure, acords pensant en el conjunt dels ciutadans i no només en la ideologia del propi grup;

valorar més tot allò que ens ha unit, que ens uneix i que ens pot unir, i no el que ens separa; guarir les ferides que les tensions hagin provocat i provoquin, fins a l'actitud generosa del perdó.

L'Església, els qui la formem, malgrat les nostres deficiències, s'ha mostrat en moltes ocasions experta en humanitat, i ara ens cal de nou posar-nos a disposició de servir aquesta nostra terra estimada de Catalunya en tot allò que sigui necessari des de la nostra missió: estimular les actituds evangèliques, acompanyar, pacificar, servir tothom —especialment els més necessitats materialment o espiritualment—, i pregar sempre.

Des de jove faig sovint una pregària:

Senyor, no deixis sense empara
el bell país on jo naixia,
aquell que sempre he d'estimar
i estimaré sia com sia.

D'aquesta llei d'amor jo en sóc submís.

Oh Déu, empara el meu país!

CAL MIRAR MÉS ENLLÀ DEL NOSTRE PAÍS...

Cal contemplar tants milers de persones que a les fronteres d'Europa demanen acolliment i una vida digne. Les fotografies i els missatges que rebem per impedir la seva entrada, ens han de deixar molt preocupats.

La civilitzada Europa es deshumanitza. Podem acusar als líders i responsables i manifestar que nosaltres estem a punt, però la deshumanització se'ns ha encomanat a tots.

Aquests fet reflecteix que hem deixat d'escoltar la gran pregunta de Déu que comença i acaba la història: què n'has fet del teu germà?

Sí, també aquest germà que tens al costat , que ja el tens al mateix carrer, al mateix poble i ciutat i que sovint et fa nosa.

EL CARTELL DE FIRES D'ENQUANY.

El cartell de fires d'enguany, que he contemplat durant molts moments, m'ha suggerit fer-me una primera pregunta:

Quines mosques hem d'enviar avui des del sepulcre de sant Narcís per afrontar els reptes que vivim com a cristians i ciutadans per acollir, viure, celebrar i testimoniar la Bona Notícia de l'amor i la llibertat que ens proposa Jesucrist?

REPTES PER ACOLLIR I OFERIR LA PROPOSTA DE JESÚS: LA VIDA CRISTIANA o EL GOIG DE L'EVANGELI

No podem oblidar les propostes de l'exhortació del Papa titulada «el goig de l'Evangelí»: *«Somnio en una opció missionera capaç de transformar-ho tot perquè els costums, els estils, el llenguatge i tota estructura eclesial esdevingui un camí adequat per a l'evangelització del món actual, més que per a l'autopreservació... Que la pastoral ordinària, en totes les seves instàncies, sigui més expansiva i oberta, que col·loqui els agents pastorals en actitud de sortida... L'Església que surt és una església amb les portes obertes».*

Desitjo, per això, respondre a unes preguntes elementals per recordar-nos i animar-nos a continuar la missió que Jesús ens ha confiat, i de la qual sant Narcís fou un testimoni significatiu.

QUÈ OFERIM?
PER QUÈ?
QUI HO OFEREIX?
COM O DE QUINA MANERA?

1. QUÈ OFERIM?

El Crist vivent, mort i ressuscitat, i els seus dons salvadors.

Oferim una proposta de salvació, d'alliberament, de felicitat com a proposta de vida. Tanmateix, no només són pautes o actituds, sinó la capacitat i la força per viure-ho.

2. PER QUÈ?

Perquè s'ha revelat l'Amor de Déu oferint-nos la salvació.

Perquè volem la Vida i la Salvació per a nosaltres i per a tothom.

Perquè, com a Església, som responsables de la missió de fer present el Crist en cada moment de la història, fins que torni.

Perquè és la vocació rebuda en el Baptisme i en la Confirmació.

Perquè estimem les persones i el món, i volem que la seva història sigui història de Salvació. Perquè estimem, volem oferir el tresor que per a nosaltres ha estat i és Jesucrist i la seva proposta de vida.

3. QUI HO OFEREIX?

L'Església universal i cada església particular i diocesana, amb les seves comunitats i obres apostòliques.

La nostra Diòcesi de Girona, amb les nostres comunitats parroquials, institucions pastorals, comunitats de vida consagrada i cadascun de nosaltres, cristians i cristianes.

Celebrar un testimoni com sant Narcís ens recorda la nostra pròpia responsabilitat personal i comunitària per esdevenir testimonis vivents de l'Evangelí de l'amor, del servei i de la vida.

Esdevenim testimonis de Jesucrist perquè ens esforcem a estimar com ell, a parlar com ell, a guarir com ell, a servir com ell, a perdonar com ell, a acollir com ell, a transformar el cor de les persones perquè puguem transformar el món i la societat on vivim.

Tanmateix, també cal recordar i donar gràcies a moltes persones que ens ajuden en la nostra missió, malgrat que no confessen en aquests moments la fe o no se senten vinculades a l'Església. Ens donen més que un got d'aigua... i, com diu Jesús, participen d'alguna manera en la missió.

4. COM O DE QUINA MANERA?

Perquè maldem per construir i oferir una Església evangelitzadora, proclamant de nou allò que és centre i nucli de la proposta de Jesús, en allò que és el més bell, el més gran, el més atractiu, el més necessari.

Una Església acollidora que mostra el rostre de misericòrdia del nostre Déu.

Una Església servidora i compromesa amb la veritable humanització i realització de pobles i persones.

Una Església en la qual ens sentim responsables actius.

Una Església, família de Jesús, que acompanya les famílies, i molt especialment les que han patit i pateixen més sofriments.

Una Església al costat dels infants i dels joves.

Per això cal afirmar:

- LA CONTEMPLACIÓ, L'ANUNCI O PROCLAMACIÓ DE LA PARAULA DE DÉU. Principalment es tracta

d'anunciar Crist als qui el desconeixen, l'han oblidat o no el coneixen, per estimar-lo i seguir-lo, com escrivia el diaca sant Efraïm al segle IV.

Concretament es tracta d'encomanar —sí, d'encomanar per contacte, com s'encomana la joia, la bondat...— l'Evangelí. Cal fer-ho des de l'experiència personal i comunitària de la Salvació, que comunica pau, serenor i goig profund, en el dolor i el pes del viure humà, als homes i dones amb els quals la vida ens fa trobadissos. I des de la vida ordinària, la de cada dia, des de les activitats de l'Església, des de les escoles cristianes, des de la pròpia professió, en els cercles d'amistat. Sempre amb llibertat i respecte.

➤ LA CELEBRACIÓ DELS SAGRAMENTS.

Els sacraments fan possible acollir Jesucrist amb els seus dons salvadors.

Cal experimentar i ajudar a descobrir la necessitat de l'Eucaristia dominical. L'Eucaristia és el moment central i «centrador» de la vida cristiana. Sense l'Eucaristia, i sobretot la dominical, és quasi impossible tenir una vida cristiana viscuda intensament i donar fruit.

Per a molts cristians és l'assignatura pendent. Cal saber que els qui anem a la celebració de l'Eucaristia també els representem, també els hi fem presents perquè siguin ells els qui s'adonin de la seva necessitat.

Permeteu-me que subratlli la importància de la confirmació i de la penitència.

El proper any, Jubileu de la Misericòrdia, ha de ser una gran ocasió per rebre el perdó i la pau de Déu misericordiós.

➤ LA CARITAT.

El grau més alt de l'amor que s'ofereix sense esperar recompensa ni reconeixement. L'Església estima, serveix i ajuda a humanitzar la vida de persones i pobles.

- No podem oblidar, i més en aquests moments, la prioritat que tenen els pobres, marginats i refugiats, tant els que són entre nosaltres com els que són a les nostres fronteres. Necessiten la comunicació cristiana de béns, feta per mitjà de Càritas i altres fundacions o institucions
- La necessitat del treball per la justícia. Compromís de les comunitats i dels cristians en la pràctica de la justícia, en la humanització del món i en la creació d'àmbits de fraternitat.
- També cal molta atenció a situacions de vida «especials i delicades»: malaltia, presó, *immigració...*; i a *fenòmens socials remarcables* en la nostra diòcesi, com el turisme.

L'EUCARISTIA D'AVUI.

En l'Eucaristia, acollim el Senyor, pa viu baixat del cel per donar vida al món, i li supliquem: SENYOR, QUE LA NOSTRA FE CRISTIANA SIGUI MÉS FERMA, VISCUDA AMB JOIA, SENSE POR I PROPOSADA AMB AMOR, a semblança dels màrtirs, i molt especialment de sant Feliu i de sant Narcís.